

Stadsret. Saaledes som Forholdet er nu med Hensyn til Vidneførselen, er det en overordentlig stor Ulempe for Sagerne Fremme. Der er to Vidnekamre for Tiden, og jeg kan nævne et Eksempel paa, hvorledes det kan gaa. I Begyndelsen af Oktober Maaned blev der i et mig bekendt Tilfælde berammet Vidneførsel, og denne Vidneførsel kunde ikke finde Sted før sidst i November Maaned, i disse Dage, altsaa over 1½ Maaned efter! Og da der nu i disse Dage blev ført et Vidne, og der skulde føres flere Vidner i samme Sag, maatte det udsættes i 4 samfulde Uger. Man tænke sig, hvad det vil sige, at Vidneførselen maa udsættes Gang efter Gang. Imidlertid kan jeg ikke tænke mig Nødvendigheden af at indføre noget om dette i Lovforslaget, fordi det er mig bekendt, at Justitiarius paatænker ogsaa i den Henseende at indføre meget praktiske Foranstaltninger, hvorved der vil blive holdt Vidnekammer lige saa mange Dage om Ugen, som der bliver Retsdage. Og ikke blot det, men der vil blive holdt to Vidnekamre paa hver af disse Dage. Det kan ikke nægtes, at det er en virkelig radikal Fremgangsmaade til at fremme Sagerne med Hensyn til alt, hvad der vedrører Vidneførsel. Jeg finder altsaa, at det er der ikke noget at sige til, tværtimod det er anbefalelsesværdigt.

Dog maa jeg med Hensyn til Lovforslagets § 2 tillade mig en Bemærkning. Jeg maa forklare, at for Tiden er Forholdet det, at man i Politisager kan udtage Stævning selv, medens Stævning i alle andre Sager skal udtages af Retten. Man skal altsaa sende Retten sit Konzept for at faa udtaget Stævning, og saa udtager Retten Stævningen, men i Politisager er Forholdet anderledes, man kan selv udtage Stævning og skal blot indsende den til Retten i betimelig Tid. Dette har sin Betydning, naturligvis ikke for København, thi her kan man jo med stor Lethed faa en Stævning udtaget ved Overretten, heller ikke saa meget endda for Købstæderne, thi der kan det nogenlunde gaa, der er det i Regelen let for de dømte at komme til at tale med deres Sagfører, men paa Landet har det ikke saa lille Betydning. Det maa nemlig erindres, at en Politiretsdom skal opfyldes inden tre Solemærker, efter at den er forkyndt, og hvis nu en Domshaver straks, naar Dommen er afsagt, kan faa den forkyndt — han kan jo sørge for hurtig Beskrivelse og saa faa den forkyndt straks —, og vedkommende paa Landet ikke er hjemme eller forhindret i at

komme til at tale med sin Sagfører inde i Byen, saa ville de tre Dage meget let gaa, uden at han vil være i Stand til at faa skrevet til København og faa udtaget Stævning, faa sendt den tilbage og alt dette. Jeg har fra min tidligere Praksis haft Tilfælde, hvor det var af stor Betydning, at man kunde forhindre Eksekution derved, at man selv var i Stand til at udtage Stævning, og det forekommer mig ikke, at der er Grund til at afskære Befolkningen fra at have den Lettelse, som ligger deri.

Det er imidlertid ikke den eneste Indvending, jeg har mod denne Bestemmelse, som gaar ud paa at ophæve den Adgang, man har til selv at udtage Stævning. Jeg har tillige den Bemærkning at gøre, at jeg synes ikke, at det er rigtig heldigt, at man lader en Lovbestemmelse gælde for en Del af Landet og ikke for den øvrige Del. Bestemmelsen skal kun ophæves, „for saa vidt angaar Appel til den i dette Afsnit omhandlede Overret“ — og det er Overretten her i København —, men ikke for den Viborg'ske Overret. Deraf bliver Følgen, at naar en Mand bor i Omegnen af Fredericia, vil han, hvis han bliver dømt ved Politiretten, kunne udtage Stævning selv og kunne komme forholdsvis hurtigt frem med det, men bor han i Nærheden af Middeifart, kan han det ikke, for saa skal han til den københavnske Overret. Det forekommer mig ikke, at det gaar an at have denne Slags Bestemmelser. Man kunde let komme over Vanskeligheden ved at lade Bestemmelsen i Lov af 14. Juni 1850 bestaa, men sige, at i de Sager, der her er Spørgsmaal om, skulde man altid kunne appellere Sagen til om Mandagen. Det er nemlig en Følge af de øvrige Bestemmelser, at man ikke kan bestemme, hvilken Dag man vil appellere til, det skal bestemmes af Justitskontoret, men man vil let komme ud over det ved at sætte Mandagen som den Dag, til hvilken alle disse Sager skulle appelleres.

Den anden Opgave, man vil naa ved dette Lovforslag, er at formindske Dommernes Arbejde. Det vil man opnaa derved, at der herefter kun skal votes i en Sag af 3 Dommere, medens der hidtil har skullet votes af 5. Om denne Ændring vil jeg straks sige som min Mening, at jeg er principielt en Modstander deraf. Jeg finder den urigtig. Jeg har, saa længe Lovforslaget om Rettens Pleje var under Behandling, gjort alt, hvad jeg var i Stand til, for at forhindre den, og i dette Ting vødtog man ogsaa, at man skulde fastholde Fordringen om de 5 Dommere. Det er